

czeń. Uzgodnienia takie możliwe byłyby tylko wtedy, gdyby istniały jednostki organizujące zbiór, a nie tylko skup surowców leśnych.

Do drobniejszych usterek książki należy zaliczyć wymienianie w tekście rozdziałów nazwy instytucji, które przestały istnieć. W tym względzie lepiej byłoby stosować zasadę przyjętą przy omawianiu wymagań wobec surowca, gdzie nie przytacza się obowiązujących norm, ponieważ zmieniają się one w czasie.

Jeśli nowe wydanie książki dr Polakowskiej może mieć pozytywne znaczenie dla interesów zielarstwa w Polsce, to gdyby spowodowało intensyfikację zbieractwa ziół w lasach mogłoby tym ostatnim wyrządzić szkodę, wobec niskiej na ogół przeciętnej wiedzy społeczeństwa o potrzebach lasu, której książka nie poszerza. Słuszniejsze niż aktywizowanie zbieractwa dla skupu wydaje się postulowanie organizowanego zbioru ziół na terenach leśnych. Organizator mógłby angażować tylko zbieraczy odpowiednio przeszkolonych, lokalizować zbiór we właściwych, uzgodnionych z gospodarzem lasu miejscach oraz zapewnić kontrolę prawidłowości wykonywania zbioru. Są to podstawowe warunki wymagane przy użytkowaniu leśnych baz surowcowych. Jak wskazuje doświadczenie, waurnków tych nie daje się zachować stosując tylko skup surowców leśnych od przygodnych zbieraczy.

Ryszard Ostalski

R. Wagenführ: ANATOMIE DES HOLZES (ANATOMIA DREWNA). Lipsk: VEB Fachbuchverlag 1980, II wyd., 191 ilustracji, 45 tabel

Książka Wagenführ, z której drugim wydaniem (pierwsze wydanie ukazało się w 1966 r.) mamy do czynienia, jest w zasadzie jedyną pozycją wypełniającą lukę w fachowej literaturze, zajmującą się kompleksowym omówieniem systematycznej i stosownej ana-

tomii drewna i związanych z tym zagadnieniem wszystkich aspektów.

Począwszy od zarysu historycznego rozwoju nauki o anatomii drewna autor obszernie omawia makroskopową, mikroskopową i submikroskopową budowę drewna, przybliżył metodykę pracy z zakresu tej dziedziny przy jednoczesnym uzupełnieniu potrzebnych, podstawowych wiadomości o mikrotomii, mikrokopii i mikrofotografii, jak również objaśnia obszar pracy stosowanej anatomii drewna od oznaczenia drewna do makrotechnologii.

W porównaniu z pierwszym wydaniem podręcznik zawiera szereg dodatkowych informacji opartych na najnowszej literaturze naukowo-badawczej, jednakże za mało poszerzony wydaje się rozdział o komórce roślinnej, biorąc pod uwagę fakt, że szczególnie ta gałąź wiedzy rozwinęła się w czasie ostatnich 15 lat i dlatego prezentowane wiadomości są w pewnym stopniu przestarzałe. Również rozdział o submikroskopowej budowie ściany komórkowej powinien być nieco szerzej omówiony.

Bardzo ciekawy i wartościowy jest rozdział 15, zawierający mikro- i makroskopowy klucz do oznaczania krajowych gatunków drewna, zajmujący się szczegółowo metodami określania gatunków drewna za pomocą kart perforowanych.

Pracę Wagenführ można uznać za standardową pozycję, gdyż nie ma książki, która z taką dokładnością w tak szerokim ujęciu tematu, w przystępnej formie, omawia jednocześnie systematyczną i stosowaną anatomie drewna, stanowiąc kompendium wiedzy z tego zakresu.

Szczególnie cenny dla użytkowników tej książki jest załącznik ilustracji zawierający: 32 mikrofotografie drewna drzew iglastych, dla każdego gatunku jeden przekrój poprzeczny w 30-krotnym powiększeniu i promieniowy w

300-krotnym powiększeniu; 100 mikro-fotografii drewna drzew liściastych — wyłącznie przekroje poprzeczne w 30-krotnym powiększeniu i 14 makrofotografii przedstawiających rysunki słojów.

Książka jest przeznaczona dla studentów, pracowników nauki jak również dla praktyków przemysłu drzewnego i innych gałęzi przemysłu przerabiających drewno.

Bogactwo wiedzy teoretycznej i praktycznej przekazanej czytelnikowi w 15 rozdziałach, obfity materiał ilustracyjny (oprócz suplementu — 146 fotografii — 145 ilustracji w tekście), bogaty wykaz literatury — 201 pozycji, stawiają tę książkę w rzędzie szczególnie cennych publikacji z zakresu technologii drewna.

E. Popowska

Apel w sprawie muzealiów dla Ośrodka Kultury Leśnej w Gołuchowie

W związku z urządzeniem i zagospodarowaniem Ośrodka Kultury Leśnej w Gołuchowie — Okręgowy Zarząd Lasów Państwowych w Poznaniu zwraca się z uprzejmą prośbą i gorącym apelem o przekazywanie muzealiów z następujących działów leśnictwa:

urządzenie lasu: wysokościomierz Blume-Leissa lub Faustmanna, relaskop Bitterlicha, pantograf, stereoskop lustrzany, nowsze typy teodolitów i niwelatorów, świder przyrostowy, młotek przyrostowy, świder glebowy;

hodowla lasu: siewniki do upraw ręczne, konne, ciągnikowe, Hanusza, Ciegielskiego, Kruk, SC5-2), rożek siewny blaszany do nasion drobnych, laska siewna do żołądzi i bukwi, siewniczki ręczne do siewu kupkowego (Borysowa i in.), brony wszystkich typów używanych w leśnictwie, znaczniki, łaty siewne, piłki do podkrzesywania, sektory, pługi leśne wszelkich typów, łącznie z nowymi, drzewołazy bezkolcowe, drabina szwedzka (odcinek), sadzarka ciągnikowa;

ochrona lasu: opryskiwacze i opylacze leśne wszelkich typów;

użytkowanie lasu: narzędzia do zrywki konnej i mechanicznej bliskiego zasięgu, karczowniki wszelkich typów.

Przekazywanie muzealiów może odbywać się na zasadzie darowizny lub sprzedaży.

Zgłoszenia muzealiów przyjmuje:

Ośrodek Kultury Leśnej,
62-322 Gołuchów, tel. 29,
woj. Kalisz,

który po wstępnej ocenie dokona odbioru na uzgodnionych warunkach. Organizatorzy Ośrodka Kultury Leśnej liczą na koleżeńską pomoc i zrozumienie kręgu Leśników Polskich oraz sympatyków leśnictwa.

Z góry wyrażamy serdeczną wdzięczność za przychylnie ustosunkowanie się do naszego apelu.